rios's datter Penelope til brud; men Ikarios frygter for at blive ensom og beder hende blive hos ham i stedet for at følge Odysseus til Ithaka. Da svarer Odysseus ham:

> Vel, Du mægtige Drot, Du fast bevæger mit Hierte.
> Sjelden det gavner en Mand, med Magt at tvinge sin Hustru,
> Lad da Penelope selv, den Herlige, vælge sin Lod, thi
> Ofte taler en styrende Gud fra Qvindernes Læbe.

Det er den første linje i dette svar, der er faldet ud, og det vil ses, at den ikke kan undværes, da det er det eneste sted, der viser, at Odysseus har medfølelse med Ikarios. Men også rent typografisk viser den pågældende side, at der mangler en linje. Mellemrummet mellem dette versafsnit og det foregående fylder nemlig en linje mere end de andre mellemrum, og det er altså en hundredårig korrekturfejl, der her afsløres.

Poul Schjærff kalder i sin indledning til C. Hauch: »Poetiske Arbejder« 1929 »Sløret« et herligt digt og giver der en smuk karakteristik af det, og han finder digtets kimpunkt i det fine træk, der ligger i, at Penelopeia giver sit svar uden ord, bare ved at lade sløret falde. Men digtet hører i vore dage til den mindre kendte del af Hauchs digte, og det forekommer f. eks. næppe i nogen antologi eller håndbog i litteratur fra dette århundrede. Både ved sit emne og sin form hører det til en tid, da kendskabet til og interessen for klassisk sprog og digtning var større end nu, og da var digtet også mere kendt. Det findes således gengivet i H. P. Holst: »Poetisk Læsebog« 1847, A. Berg: »Danske Digtere« 1869, Sigurd Müller: »Fortællende Digte« 1885, alle efter 1. udgave, og i Lefolii: »Fortællende Digte« 1860, som optrykker 2. udgave og derfor mangler den omtalte linje.

Kristian Krarup.

TO RIMBREVE AF EMIL AARESTRUP

Arkitekten C. J. Zubers smukke søjlesal i det gamle kongelige bibliotek flyttedes ved dettes ombygning til rigsarkiv til Koldinghus. Dette slot savnede efter branden og den årelange ruintilstand fuldstændig indre udstyr, så det kom særdeles tilpas, at dette nyklassiske interiør fra 1781 uden større vanskelighed lod sig indpasse som et led i slottets istandsættelse og brugbargørelse. Zubers sal er stadig bibliotek og er tilfældigvis også kommet til at rumme enkelte originalmanuskripter, hvoraf et par hidtil ukendte rimbreve af Emil Aarestrup her skal fremdrages. Lægen og digteren Emil Aarestrup henlevede sin barndom og ungdom i København og tilbragte sine manddomsår på Lolland og i Odense. Så lidt som hans person har hans digtning topografisk tilknytning af nogen betydning til andre dele af vort land. Når Koldinghus alligevel er kommet til at give ly for enkelte af digterens efterladenskaber, skyldes det, at flere blandt digterens familie har haft tilknytning til Sydjylland, således tilbragte digterens enke sine sidste år i Vejle, hvor hun døde i 1897.

Emil Aarestrup, født i København 1800, blev allerede i otteårsalde-

ren forældreløs og kom derefter i huset hos sin morfar, købmand og borgerkaptajn Rasmus Aagaard. Dennes søn, altså Emil Aarestrups morbroder, var ligeledes købmand. Børnene fra dette hjem, sønnen Christian og døtrene Anna og Caroline, var følgelig den vordende digters nærmeste familiære omgang blandt ungdommen, og til den ældste af døtrene, jomfru Anna, sendte han på hendes fødselsdag den 3. november 1819 følgende rimbrev:

Hvis jeg ei skrev et Brev til min Cousine,
Da sagde vistnok Folk: han skrive kan til Mine,
til Mikke, Mette og til Coelestine,
Men intet skriver han til sin Cousine;
Tvi ham den slemme Gast! Hvor lærte han vel Noder?
Hvor blev han vel saa buursk? Man aldrigen formoder,
At finde saadan Skalk paa ordentlige Kloder!
Mon han vil føre ind i Landet nye Moder? —
Det vist jeg høre fik; men jeg mig kjønt betakker,
Og meget heller snakker
Et Vers fra Leveren, saa er jeg ingen Prakker.
Saa hør da nu, min Rosenstilk og Blomme,
Min søde Fætterske, hvad af din Fætters Lomme
Vil komme!
Det er i Reverenz, min Glut, af din Geburt,
Jeg rækker dig et Skrift, en saare ringe Urt,
Hvori dog Rimene de gaae som de var smurt.
Jeg ønsker, at du maa al Held og Lykke faae,
Og stedse frem i Dyd og udi — Tydsken gaae;
I Dandsen ønsker jeg, du aldrig maa forkjøles,
Og ei paa Blegdamsvei for grumt i Vinter søles;
Iligemaade du Tallerkner aldrig tabe,
Ei snitte Fingeren, vil Gulerod du skrabe,
Samt ikke faae en Mand, af hvem du tidt maa gabe!
Og nu farvel! Hils Søster Caroline
Og Broder Christian, som læser sit Latine! —
See, saa nu fik jeg dog et Brev til min Cousine!

Aarestrup var i 1819 nybagt medicinsk student, men havde fra sin tidligste ungdom skrevet vers og agtede fremdeles at tjene poesien ved siden af sit medicinske brødstudium. Dette Aarestrups første bevarede rimbrev har åbenbart haft flere forgængere og fik da også adskillige efterfølgere. I tredie linie vil man nok studse over det himmelske navn Coelestine ved siden af de meget jordiske Mine, Mikke og Mette. Navnet er vistnok Aarestrups egen opfindelse. Han anvendte det igen i sonetten »Du søde Barn saa længselsfuld og stille —«, hvor slutningsstrofen lyder »O Coelestine — har du glemt det alt?«[1], som ifølge renskriften skal være fra 1825. Hans Brix har ment, at Coelestine måtte være en poetisk omskrivning af den yngre søster, Carolines navn[2]. Men i 1819 var Caroline Aagaard, som digteren ægtede i 1827, kun elleve år gammel og næppe egnet som adressat for en så poetisk benævnelse. Ifølge egen opgivelse begyndte digteren først at lægge mærke til den yngre søster efter hendes konfirmation; men så fulgte til gengæld også forlovelsen hurtigt efter. Navnet Coelestine behøver iøvrigt hverken at være entydigt eller dække en bestemt realitet. Man kan bemærke Aarestrups ønske for jomfruens sprogfærdighed. Selv oversatte han poesier fra

latin, græsk, tysk, engelsk og fransk samt svensk; men der er ingen tvivl om, at han som så mange af romantikens digtere satte tysken højest. Den stod endog i den grad hans hjerte nærmest, at enkelte af hans breve til jomfru Caroline i forlovelsestiden er skrevet i dette tungemål. Det var jo i hin nationale uskyldighedstilstand længe før 1848.

Endnu engang fik kusinen og svigerinden en hilsen på vers, nemlig til fødselsdagen den 3. november 1833:

Cousine, Legesøster og veninde!
Kjære Anna! søde Svigerinde!
Lad mig i Hast — tilgiv! —
Og paa en lille Strimmel
Lagt inden i det Brev,
Min Kone for at ønske Dig til Lykke skrev,
Lad mig min Følelse udtrykke,
Og ønske, søde Anna, Dig et Liv,
Som Du fortjener, fuldt af Himmel,
Af Kjærlighed og Held!
Lev vel
Din Emil Aarestrup.

Adressaten, jomfru Anna Aagaard, har siden af Hans Brix fået det skudsmål, at hun og moderen »var flygtige hoveder uden stort begreb«[3]. Trods flygtigheden har hun dog gemt de to små rimede billetter, hun har åbenbart sat pris på den hyldest, der lå deri, og de er siden vendt tilbage til fru Caroline Aarestrup i hendes enkestand. Det første rimbrev er skrevet med gotisk skrift, det andet med den latinske, som Aarestrup gik over til i midten af 1820'erne[4]. Han lagde særdeles vægt på en smuk skrift, og hans hånd er, i modsætning til hvad der almindeligt siges om hans medicinske kaldsfællers, både klar og elegant.

De to små manuskripter er indlagt i Emil Aarestrups nydelige portefeuille og kommet til Koldinghus fra Dyrehavegård ved Kolding. Her boede til sin død i 1926 digterens broderdatter, fru Berthe Othilie Ræder, og hun tog efter fru Aarestrups død i Vejle 1897 vare på flere minder om digteren.

Sigvard Skov.

[1] Emil Aarestrup: Samlede Skrifter udg. af Hans Brix og Palle Raunkjær II, p. 1 (Kbhvn. 1922).
[2] Hans Brix: Emil Aarestrup I, p. 47 (Kbhvn. 1952).
[3] Sst. p. 51.
[4] Hans Brix: Aarestrup-Manuskripter p. 5; Danske Digtere ved Arbejdet VII (Kbhvn. 1940).

PAA MEMPHIS STATION

Johs. V. Jensens epoke-skabende digt har haft et 50-års jubilæum og i den anledning været draget frem i Harry Andersens kronik i Politiken (18. 3. 1954) på jubilæumsdagen for digtets offentliggørelse: »Paa Brinkly Station« og Volmer Dissings i Berl. Aft. 9. 6. 1954: »Johs. V. Jensen og det halve kongerige«. Med fare for at bidrage til »danaidiske« diskussioner søges dette realistiske digt i det følgende tolket symbolsk.

Situationen kunne være ganske novellistisk: seks tidlige morgentimer